

REALITĂȚEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

Abonamente: Pe un an 300 lei; pe jumătate an 160 lei;
pe trei luni 85 lei.

Director: J. B. Sima.
Apare totdeauna Duminică

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria 28.

Funeraliile Naționale ale lui Ion I. C. Brătianu

Lui Ionel Brătianu, barbatul de stat pe care l-a pierdut România, i s'au dat ultimile onoruri de către toată suflarea țării. Rămășițele pământești au fost depuse Duminică în rotunda Ateneului. Trupul neînsuflețit a fost veghiat de către Miniștrii. Lume peste lume s'a perindat în fața catafalcului, pe care zăcea întins, fostul prim-ministru.

Inmormântarea a avut loc Duminică după amiază. Cosciugul a fost așezat pe un afet de tun și, în chipul acesta, a fost dus la Gara de Nord. Cu un tren special, trupul neînsuflețit a fost porțit la Florica, în ținutul care a fost leagăn lui Ionel Brătianu și unde din vreme defunctul și-a îngrijit lăcașul de veci.

Nu numai Regina Maria, Prințul Nicolae și membrii Regenței, dar toți fruntașii tuturor partidelor, fără deosebire și fără a ține seama de rivalități vechi, au rostit cuvinte înduioșătoare de rămas bun, pentru cel care a intrat în eternitate și cu toții, făcând panegiricului celui răposat, au relevat pierderea suferită de țară, prin moartea lui Ionel Brătianu.

Au ținut cuvântări Mitropolitul Bălan, d. Ministru Dr. Angheliescu în numele guvernului, d. Alexandru Vaida-Voievod în numele partidului național țărănesc, D. Dr. I. Costinescu, în numele capitalei, d. Prof. G. Tașcă, în numele partidului național, al d-lui Iorga, d. N. M. Săviann în numele camerei, d. General Coandă în numele partidului poporului, d. Al. Lapedatu în numele Ardealului, d. Prof. Borcea în numele partidului țărănesc lupist, d. Aurel Cosma, în numele Banatului; d. C. Nicolaescu în numele Senatului; d. Ministru Inuleț în numele Basarabiei; d. General Moșoiu în numele legiunii române a foștilor luptători; d. Ion Th. Florescu, în numele organizației liberale din capitală; d. Ministru I. Nistor, în numele Bucovinei și d. N. T. Ștefănescu, președintele societății politehnice, în numele corpului tehnice, din care a făcut parte și defunctul, Ion I. C. Brătianu, fiind inginer.

La Florica, trupul neînsuflețit a fost așezat pe un car, tras de 6 boi și țărani, întristați de pierderea celui pe care l-au iubit, au dus apoi pe umeri sicriul, până în cripta din biserica familiei Brătianu.

(Serviciul fotografic al „REALITĂȚEI ILUSTRATE”)

Ilustrațiile noastre reprezintă, de sus în jos și dela stânga spre dreapta, sicriul așezat pe catafalc, în rotunda Ateneului; Ion I. C. Brătianu pe catafalc; d-nii Indiu Maniu și Alexandru Vaida Voievod, conducătorii partidului național țărănesc, părăsind casa lui Ionel Brătianu, unde au fost spre a prezenta condoleanțe; țărani la Florica, purtând pe umeri cosciugul, cu rămășițele pământești ale lui Ionel Brătianu; carul funebru tras de 6 boi, care duce spre cavoul familiei Brătianu, rămășițele pământești ale defunctului; Regina văduvă Maria și Prințul Nicolae, în pridvorul capelei dela Florica, asistând la înhumare și d. Vintilă Brătianu, noul prim-ministru și fratele defunctului, primind condoleanțele prietenilor, în momentul când părăsește casa.

REALITATEA FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
La București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63—92

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate de an „ 160
Pe trei luni „ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America \$3
Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 400

Editor și Director: J. B. Sima

Secretar de redacție: N. Constantin

Cenzurat

DUMINECĂ, 4 DECEMBRIE, 1927

Omagiul cel din urma

Ion I. C. Brătianu doarme de o săptămână și va dormi deapănuri, la Florica, în cadrul cântat de poetul Ion Pillat. Ultimul cuvânt al fostului președinte de consiliu, de a nu se aduce flori la înmormântare, a dat ceremoniei o notă de sobrietate, care a impresionat mai mult, decât avalanșa de coroane, cu obligatorii și banale condoleanțe. În locul lor, sumele de bani vor fi destinate unui fond caritabil și cultural.

A murit anul trecut, cam tot pe vremea asta, un alt bărbat politic. Deși în pragul iernii, cortegiul mortuar prezintă aspectul unei procesiuni, din zi de primăvară.

Flori, multe flori... coroane și jerbe și buchete multicolore... convoiul impresiona prin această avalanșă, care dovedea neîndoieșnic, multe păreri de rău.

Dovedia însă și altceva: că omagiile aduse memoriei defunctului puteau fi exprimate și într'alt chip. Coroanele, buchetele și jerbele costaseră aproape 2 milioane de lei. Înconjuraseră cu profuziunea lor de culori și parfumi catafalcul omului decedat, dăduseră convoiului o notă de tinerețe, de primăvară, și apoi s'au vestejit.

Doză milioane de lei însemnează cel puțin un milion de kgr. de lemne, însemnează o sută și mai bine de vagoane de lemne, însemnează încălzirea câtorva sute de nevoiași, pe tot timpul iernii. Doză milioane de lei însemnează 150 de mii de pâini, asigurarea hranei pe un an întreg, pentru alte câteva sute de nevoiași. Și mai însemnează aceste milioane, câteva sute de paltoane, câteva mii de cărți de școală, câteva perechi de imobile, pentru cei cari sunt fără locuință; însemnează înzestrarea câtorva zeci de copii, a câtorva azi-luri...

Și mai însemnează 2 milioane de lei...

Ne oprim însă. Calculați Dvs. înaltul și utilul rost social al acestor 2 milioane, cheltuite cu flori, dacă acele 2 milioane ar fi fost altfel utilizate...

Așa cum ar putea să fie folosite acum aceste sume, în urma ultimei dorințe, exprimate de fostul prim-ministru, care doarme la Florica.

Ion Pas.

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

NIMIC nu este mai admirabil, în viața poporului nostru, decât înțelepciunea și resemnarea, cu care știe primi toate loviturile soartei, cu care știe înfrunța toate adversitățile, cu care știe să înțeleagă toate necesitățile fatalității.

Privind în jurul nostru, în Europa: peste Nistru, jos în Balcani și chiar în apusul civilizată, nicăieri nu vom găsi răbdarea, îngăduința și puterea de suferință a neamului românesc.

Pe lângă sărăcia cumplită, în care geme țara, dela o vreme încoace, dansa a fost ursită să primiască, una după alta, loviturile soartei și să îndure nedreptăți. După schimbarea ordinii dinastice, după moartea Regelui Ferdinand, după procesul optanților și campaniile lordului Rothermere, a dispărut dintre noi și marele bărbat de stat, care era Ion I. C. Brătianu. Poporul a primit cu resemnare toate aceste lovituri.

Ionel Brătianu a murit în momentul când am fi avut nevoie de câți mai mulți oameni luminați și conducători înțelepți.

Soarta țării a fost incredințată d-lui Vintilă Brătianu, fratele defunctului și ministru de finanțe. Acesta a încercat să alcătuiască un guvern național, cu toate partidele din țară, dar d. Iuliu Maniu, președintele partidului național țărănesc, după ce a încheiat o înțelegere cu d. Iorga, a respins propunerea d-lui Vintilă Brătianu — d-sa rămânând hotărât în păreri sale că, pe baza actualului parlament, nu se poate face nici un fel de colaborare, cu partidul liberal. D-l Maniu cere ca mai întâi să se facă alegeri libere și apoi să se alcătuiască un guvern, pe baza indicațiilor date de țară.

D. Vintilă Brătianu a fost proclamat șef al liberalilor. Situația nu va putea dura mult în felul acesta și e probabil că, foarte curând, vor interveni schimbări și chiar în sânul guvernului se va face o remaniere.

Parlamentul se va deschide Miercuri 7 Decembrie. Guvernul speră că până la această dată să ajungă la o înțelegere, cu partidele de opoziție. Dar înțelegerea, după cum am arătat, nu se poate face decât prin dizolvarea acestui Parlament, care nu este recunoscut de d-nii Maniu și Iorga.

După unele păreri, d. Vintilă Brătianu se va mulțumi să treacă prin Parlamentul actual bugetul și apoi va încerca cu orice preț o împăciuire a opoziției; după alții însă, d-sa socote că ar putea conduce singur treburile Statului.

ÎN politica eternă faptul cel mai remarcabil, în ultimul timp, a fost tratatul de alianță, încheiat între francezi și sârbi. Între cele două țări din totdeauna au existat legături de prietenie și aceste legături s'au strâns acum, prin o învoială scrisă.

Italia, care nu se înțelege bine cu Sârbia și nici cu Franța, n'a văzut cu ochi prea buni încheierea acestui tratat și, ca un fel de răspuns, a încheiat imediat un pact de ajutor reciproc cu Albania, micul stat din Peninsula Balcanică.

În Rusia nu e liniște: o revoltă serioasă a izbucnit în Ucraina și din Basarabia, dela țărmul Nistrului, se aud împușcăturile între răsculați și armate.

Primarul Vienei d. Carol Seitz a fost victima unui atentat, care însă n'a avut nici o urmă gravă. Un anarhist Richard Strebinger a tras asupra-i, mai multe focuri de revolver și a voit cu gestul său să atragă atenția lumii asupra situației grele economice în care se găsește populația Austriei.

Rugăciunea copilului sărac

In iarna aceasta grea, Tu Doamne,
Cobori cândva, la noi în sat —
Bunica vrea de mult să-Ți spună.
Că foarte bine m'am purtat.

M'am închinat în toată seara,
Te-am preamărit în orice zi,
La școală-am stat cuminte'n bancă,
Nu m'am certat cu alți copii.

Afară-i frig și ninge într'una,
Eu stau sgulit într'un cojoc.
O, cât de rău, e Doamne sfinte,
Să n'ai nici un gătej pe foc!

Bunica-mi spune că-i aduci
La noapte-un coș umplut cu nuci,
Eu Te mai rog, mărite Doamne,
Și-o carte nouă să-mi aduci!

Iar la ferestrele micuțe
Dela bordeiul cel sărac,
Să mângâi pe măicuța scmpă,
Căci s'a gătat făina'n sac.

IUSTIN ILIEȘU

DREPTUL INALENIABIL AL ȚĂRANULUI
Să dă ca sigur, că Țăranul va fi din nou chemat să-și exprime „voința LIBERĂ!”

„Domnul Manoilescu a fost achitat.” — Ziarele.

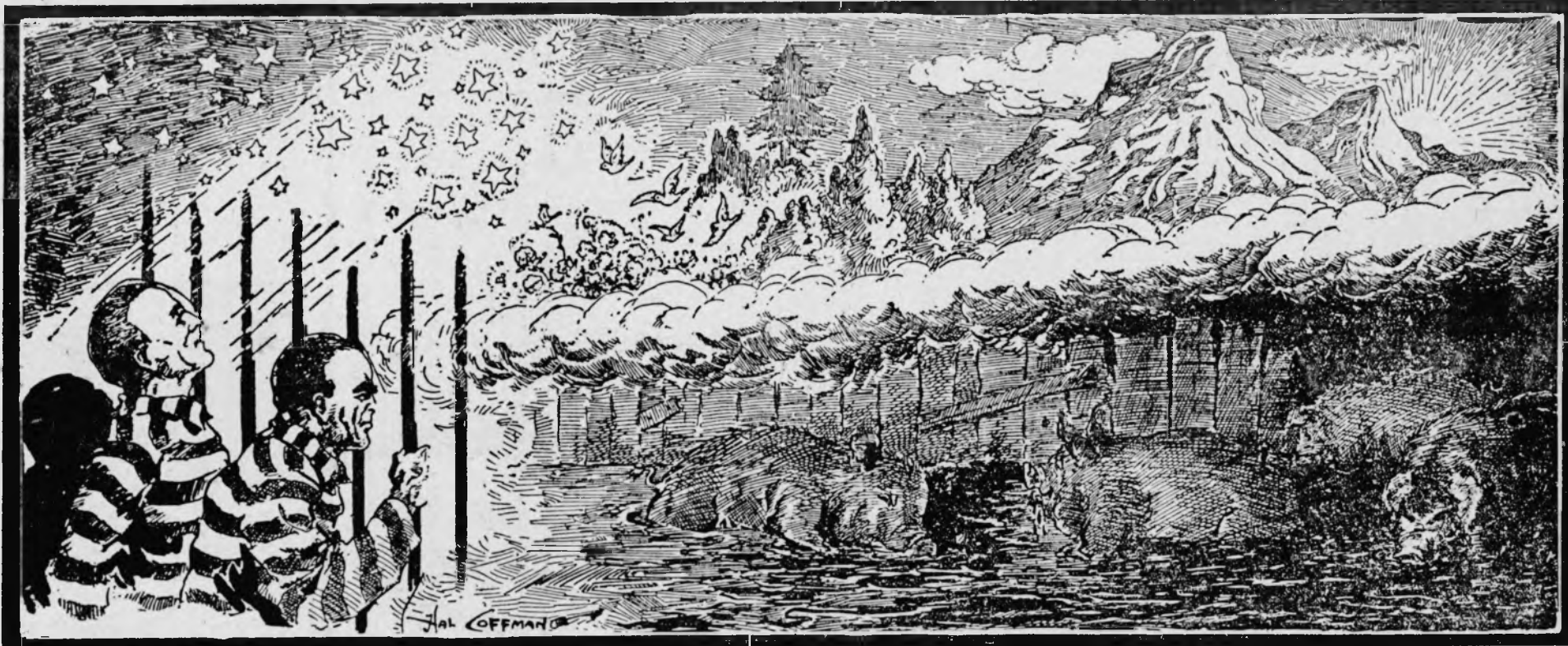
VINTILĂ: „Auleu! Cum mi-a scăpat!!”

„La Paris s'a deschis un hotel pentru câinii aristocrați.” — Realitatea pag 4

— „Mon-cher, nu mai e de trăit cu valeții ăștia: iar n'au încălzit apa.”

STELE SAU MOCIRLĂ?

DOI PRIZONIERI priviau odată do dinapoia gratiilor unde stăteau închisi: unul se uita la stele, pe celalt în interesau porcii din mocirlă.

Autorul acestei scurte povești, nu e cunoscut. Dar odată cititorii unei mari reviste din America au fost întrebați care să fie tălcul acestor cuvinte. O femeie inteligentă a dat următorul răspuns:

„Arată la doi oameni, cari se află împreună într'un local public, și privesc la o femeie nenorocită, la o femeie de moravuri ușoare. Unul dintre aceștia doi va putea să vadă într'înșea existența unui suflet, pe care nimic nu-l va putea distruge; spiritul ei se va ridica, în fine, deasupra pământului. Acesta vede STELELE.”

„Celalt nu va vedea decât mocirla, numai ceaceo este vițios și degradant, în aceea nefericită femeie.”

Acesta nu vede decât NOROIUL.

Am însoțit articolul de față cu o ilustrație care arată pe cei doi prizonieri ai acestui pământ, privind de dinapoia gratiilor de fier, din închisoarea în care stau închisi. Unul privește spre cer și vede ceaceo e frumos în viață și în natură. Imaginația sa — căci ambii privesc numai prin IMAGINAȚIE — îl duce pe vârful munților și-l face nepăsător de gratiile de fier ale închisorii sale. Prin ferestrele amintirii și speranței, el știe să se înalțe în nouri, să priviască vârful arborilor, până sus la stele.

Celalt, cu imaginația sa josnică, nu poate să vadă decât MOCIRLA și PORCUL care se bălăcește într'înșea.

Fiecare dintre noi își poate deprinde mintea să lucreze după cum DOREȘTE. O putem deprinde să priviască întotdeauna la aspectul frumos, la partea plină de nădejdi, la ceea ce este bun, în viață. Sau, dacă DORIM, o putem lăsa să alunece către pesimism, către întuneric, la gânduri bolnave și să vedem numai ceaceo este hidos și nemernic.

Titu Liviu, în cartea sa de istorie, spune că oamenii se pot deosebi în două: unui cărora le plac să se asemeze cu animalele, privesc în jos și sunt supuși burții; alții caro înțeleg că de aceea le-a fost hărăzită o minte luminată și posibilitatea de a privi spre cer, pentru ca să se înalțe pe ei singuri și să îmbrățișeze cu gândul, zările largi.

Cu toții suntem prizonieri, cu toții suntem închisi într'o închisoare. Inchiisoarea aceasta nu e absolut nevoie să fie o temniță propriu zisă, cu gratii de fier. Ea poate fi și mâna sugrumătoare a beției, poate fi slăbiciunile și greșelile cari ne cauzează dureri și necazuri.

Știm cu toții că odată vom ieși din aceste închisori vremelnice, spre a intra în lunga noapte de SOMN, pe care ne-o aduce mormântul. Câtă vreme vom sta în mormânt, nimic nu ne va supăra: nu vor fi nici necazuri, nici dureri, nici POLITE scadente, nici IMPOZITE, nici DEZBATERI PARLAMENTARE și nici toate celelalte treburi pentru cari ne zbuciumăm în viață.

În cartea lui Iov este scris că dincolo de mormânt „cei răi încetează de a mai turbura, și cei osteniți se răpauzează. Acolo cei în

Sunt astăzi foarte numeroși oamenii cu fețe întunecate, cu gândurile mohorite și care văd totul în NEGRU și FĂRĂ NĂDEJDE.

Aceștia sunt o NENOROCIRE atât pentru LĂNȘII cât și pentru CELI DIN JURUL LOR. Scopul acestui articol este de a îndemna pe cititori să treacă o viață optimistă, ajutând altora să fie fericiți, prin aceea că EI ÎNȘIȘI sunt mulțumiți.

Necazurile noastre devin mai grele atunci când ni-le ÎNCHIPUIM grele. Ele însă pierd toată importanța lor, când avem credința în strămoșii noștri și nu pot SĂ ȚINĂ MULT. O viață de IZBĂNĂ cere CURAJ OPTIMISM ȘI VESELE.

lanțuri cu toții află repaus; nu aud vocea celui ce-i imboldește; acolo sunt și cei MICI și cei MARI — și servul e liber de domnul său.”

Prin urmare oricare ar fi deosebirea pe pământ, este neîndoios că în fața mormântului suntem egali, și nici bogatul cu bogăția sa, nici înțeleptul cu înțelepciunea sa, nici filozoful cu multele sale cunoștințe, și nici cel prost, ori cât de mare i-ar fi prostia, nu pot opri, amâna sau îndupleca MOARTEA cea hădă, cu COASA ei.

Deosebirea între oameni începe abia dela mormânt INCOLO. Unii văd dincolo de mormânt numai mocirlă, iar alții văd stelele. După cum am spus, câtă vreme trăim în aceste trupuri, suntem ROBI, indiferent de bogăția pe care o avem, de situația socială pe care o ocupăm.

Din aceste închisori ale trupului, oamenii caro privesc dincolo de mormânt îi putem împărți în trei categorii, după chipul în care își imaginează viața de dincolo:

1. O mare parte a omenirii, dincolo de mormânt, vede chinuri, tortură, vaiet, foc, serpi sau balauri. Toate acestea le fac o viață amară și întunecată. Aceștia sunt oamenii a căror imaginație îi face pesimiști.

2. O a doua categorie, mai puțin numeroasă, dar al cărei număr se înmulțește mereu, o alcătuiesc acei, care în loc să priviască spre STELE, spre miile și milioanele de sori și să atribuie această operă măreață unei Ființe Supreme, unei Inteligențe Divine, privesc în jos, în MOCIRLĂ, socotind protoplasma drept origine a tot ce se mișcă pe pământ. Pentru aceștia totul se sfârșește DINCOACE de mormânt. Viața se curmă atunci când robul iese din închisoare. Omul pentru dâșii nu e decât jucăria Naturii, jucărie pe care tot Natura o elimină atunci când și-a pierdut farmecul și rezistența. Și pentru aceștia viața are un aspect destul de NEGRU și de DESNĂDĂJDUIT. Cum poate fi altfel viața acestora, cari totdeauna știu că n'au nimic de așteptat? Ea este asemenea cu viața aceluia care se găsește la câțiva pași de spânzurațoare sau de scaunul electric. Dâșii știu că peste câteva minute, NU VA MAI FI! Picioarele îi tremură, inima d'abia mai bate, și tot trupul e cuprins de sudori reci.

3. Cea de a treia categorie este aceea care indiferent de părerile teologice sau de deducțiunile științei, știe să priviască către STELE, la milioanele și miliardele de stele, caro alcătuiesc acest Univers imens, despre care oamenii de știință mărturisesc că n'au putut cunoaște nici măcar a mia parte — și să știe cât de mult au căutat să vadă oamenii de știință — este categoria care știe să priviască și să admire precizia, măiestria, mecanismul delicat al acestui angrenaj, care este lumea în care trăim. Categoria aceasta vede pământul cu sutele de mii de flori, de

plante, de animale, de păsări, toate făcute în mod maestru, și toate alcătuite astfel încât să formeze un TOT armonic. Categoria aceasta rămâne înmărmurită în fața unei opere atât de gigantică și de delicată și știe s'o atribuie Omnipotenei Ființi Supreme, care a putut-o crea, și care o conduce. Conștiința de adevărurile științifice, acești oameni admit că NATURA este mijlocul prin care această operă măreață s'a introdus în ființă, dar DINAPOIA acestei naturi, ei înțeleg că STĂ ÎNȚELEPCIUNEA, PUTEREA CREATOARE A CELUI NEVĂZUT.

Din punctul lor de vedere, omul NU este o creatură a întâmplării, produsă de nămol și care se sfârșește la marginea mormântului. Lăzând în grija și înțelepciunea Creatorului întreg viitorul, ei privesc înainte cu speranță, bucurie și optimism.

Ei privesc spre STELE și INTREVĂD o epocă de glorie și de fericire pe pământ, când omenirea va fi liberă și mulțumită.

Intorcându-ne la viața practică, observăm că traiul în sine este o mare problemă. Nu se poate ajunge ușor nici măcar la o mulțumire moderată. Se naște întrebarea însă, dacă noi putem ajuta câțiva situații prin faptul că ne-am văita și am plânge meru împotriva tuturor necazurilor, privind meru la mocirla de jos.

Sunt mulți oameni cari citind numai puțîn, spicuinnd de colo câte ceva, cred că știu totul și trag concluzii pesimiste pentru neamul omenesc, socot viața nevrednică de trăit și adesea îi poji auzi spunând, că lumea stă sub stăpânirea spiritului rău. Aceștia imprăștie astfel în jurul lor deprimarea, ori pe unde trec. Ei se aseamăna cu cucuveana și sunt mai puțîn de admirat decât țiganul nenorocit, care salahor, poartă toată ziua cămămidă și var și totuș rade și-și mânăncă cu voie bună bucățica de pâine uscată, ori cât de greu e câștigată.

Fi voios (ceaceo POȚI dacă vrei) și astfel viața îți va fi senină și va radia fericire pentru toți în jurul tău. Nu este mai mare piedecă în calea izbânzii decât fața POSOMORITĂ. O față veselă CUCEREȘTE pe toată lumea.

După o statistică făcută de Ministerul Muncii din Washington, în țara tuturor feliurilor do statistici, reiese că firmele și fabricile mari pe lângă celelalte categorii de funcționari, au și psihologi specialiști, cari să facă analiza oamenilor ce urmează să fie întrebuințați la locuri de furta și cu răspundere. Cea mai de căpetenie condiție, pe care o cer acești psihologi, la ocuparea unui post mai important, este FAȚA VESELĂ.

Do fapt, un om veșnic întunecat, pesimist, nu poate sta în fruntea unei întreprinderi prospere. Omul superior trebuie să fie SUFLE-

TUL subalternilor săi. Un suflet măhnit și mohorât nu poate ENTUZIASMA pe nimeni. A ști să imprăștii fericire în jurul tău, este o calitate tot atât de prețioasă ca și cea mai mare bogăție. Omul care e totdeauna în bună dispoziție, nu găsește nimic PREA GREU, și de aceea este totdeauna CĂUTAT.

Omul care vine seara acasă, cu fața încruntată și posomorit, face rău și celor din jurul său. El este un tiran care întipărește caracterul său prost asupra tuturor celor cari nu-l pot evita.

Nuvelistul scoțian, L. R. Stevenson, a fost unul dintre oamenii curajoși din lume. El a avut mare succes ca scriitor. Muncia cu plăcere deosebită. Avea totul în viață, și em toate acestea era sortit să moară de tuberculoză. Dâșul știa acest lucru. Desigur ar fi avut toate motivele să fie trist și amărit. Știa că lumea are nevoie de dâșul și că-i apreciază munca, știa că viața poate însemna fericire și plăcere, și știa că în scurtă vreme va trebui să moară în mod prematur. Cu toate acestea, Stevenson era unul dintre cei mai veseli oameni. Zimbăia în fața soartei crude, care îl lovise atât de crunt și a murit tot atât de curajos, tot atât de plin de speranță și zâmbind, cum a trăit viața întreagă. El a cerut să fie îngropat pe o insulă din Mediterana, scriindu-și singur epitaful săpat pe piatra mormântului său, epitaf pe care îl dăm aci în traducere.

„Zi după zi urmează și fiecare ne aduce frământările iritante și îndatoririle plictisitoare.

„Ajută-ne să jucăm rolul omului, ajută-ne să îndeplinim cele ce avem de făcut cu chipul senini și zimbând; bunăvoința, optimismul și veselia să colaboreze laolaltă cu sârguință.

„Dă-ne putere ca veseli, ziua întreagă să împlinim treburile noastre și condune la locurile de odihnă oboșiți, mulțumiți și ne înjositi, și dăruiește-ne marele dar al somnului.”

Să și noteze fiecare adevărul că mocirla de astăzi, mâine poate să se usuce și să rămână uitat, iar stelele, care reprezintă puterea și înțelepciunea divină, rămân deapururi.

Furnizorul curței regale române

Argintărie, Bijuterii fine
Obiecte de artă
Ceasornice de precizie

Nu cumpărați cadourile D-v., până ce n'ați vizitat mai întâi marele magazin

HENRY S. BRAUNFELD

Cluj, Piața Unirii Nr. 15.

Prețuri ieftine și fixe!

Telefon-Intern-ban 643.

O menajerie... vegetală

TOATĂ lumea știe că un copac sau o buruiană oarecare are o anumită formă și fiecare se așteaptă ca aceeași

formă s'o regăsiască, ori unde ar crește planta. Domnul și d-na Prucha, din Cretea, Nebraska (America), s'au străduit atât, până când au schimbat înfățișarea cedrilor, plantați de ei în fața casei lor. Dâșii au reușit să facă din acești arbuști o întreagă menajerie. Trei ani de zile, d. și d-na Prucha, au lucrat, cu intensitate și cu iscusință, ca să rotunjiască arbușii și azi, oricine îi vizitează, poate admira un ce-

dru frumos, care are forma de păun, altul care înfățișează un elefant, un al treilea o cămilă, un altul un câine, un vulture și în sfârșit un iepure. Mai întâi cei doi soți au trebuit să lege la olalată crengile, așa încât să le silească să crească, într'o anumită formă și în urmă, îndreptând cu foarfecile și rotunjind colțurile, au izbutit să dea arbuștilor forma voită. Astăzi, pentru păstrarea înfățișărilor pe care le au cedrii, nu mai e nevoie decât de mici îndreptări, ici și colo, a rămurelelor care ies din forma primitivă. Această îndreptare se face cam de trei ori pe an.

„Grădina zoologică făcută din arbuști”, cum se numește acest

parc comic, al soților Prucha, a atras mulți curioși, cari fac pe lerinagi, în fața casei. Ilustrațiile

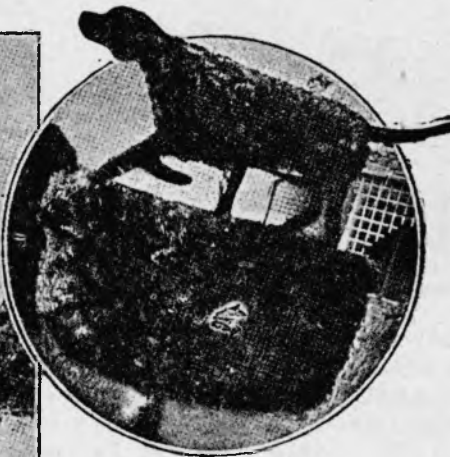
noastre reprezintă câteva forme ale arbuștilor curioși, din grădina soților Prucha.

Omni pe cal. Chipul pare să stă de veghe, în grădina. Figura este precisă în toate amănuntele. Sunt vizibile până și șeana și frâul.

Figura din mijloc reprezintă un păun, stând pe cuibul său. Tulpina cedrului suportă păunul.

O cămilă din cedru. Mărima figurii se poate observa, prin comparație cu arborii din jurul ei.

Un câine care stă... neclintit, în fața casei

Elefantul care infrumusețează grădina soților Prucha.

Intre „Grivei” și „Bijulică” ...

NEGALITATEA nu există numai între oameni. Ea se manifestă și în lumea animalelor, — la câini bunăoară. Dacă bietul „Grivei”, a avut nenorocul să se nască în curtea lui Moș Toader, el va trebui să îndure frig și foame, va trăi afară în zăpadă și va răbda bătăile și ocările stăpânilor necăjiți.

Dacă „Bijulică” a avut norocul însă să se nască pe perne de mătășă, în casa luxoasă a unei cuconițe din Paris, viața lui tre-

câini cari se îmbolnăvesc. În acest sanatoriu se dau patru pedelilor protejate, o îngrijire deosebită. Un medic specialist cercetează cu atenție pe pacienți care sunt veghiați de oameni speciali.

Sunt unii clienți ai acestui institut de infrumusețare, cari vin

ce mai plăcută decât a multor oameni. Ba încă un anteprenor inteligent a găsit că este foarte rentabil să institue în metropola Franței un institut de infrumusețare și un hotel pentru câinii „aristocrați”. Aci se găsesc instalațiunile cele mai moderne pentru frizatul, spălatul, tunsul și pedicura câinilor.

Tot aci sunt îngrijiți domni

cel puțin odată pe săptămână și câinii ușor învață că în acest loc ei sunt aduși ca să fie spălați și pieptănați, așa încât merg cu bucurie. Unii stăpâni cer să li-se parfumeze câinii, cu esențe scumpe și frumos mirositoare.

Câinii bolnavi sau câinii cari sunt aduși aci la hotel, capătă pentru a fi slujiți, câte un valet special.

Horățiu 8, Grațela 7, Mildred 5, Jutson 3, Efiie 2, Cliford 1, și Edward, care a sosit de curând.

Pentru „eugenisti” este interesant de remarcabil regularitatea cu care s'au născut primii opt copii, tot la câte un an, și alternanța sexului: un băiat și o fată „un băiat și o fată, la rând. D-na Marion Reed n'a născut niciodată gemeni. Dânsa e mamă a 9 băieți și 9 fete. Toți copii

și-i i-a alăptat singură.

Tatăl copiilor a declarat că familia sa consumă săptămânal un sac de făină, căci în fiecare zi le trebuie o duzină de pâini. Noroc că d. Reed nu e funcționar public în România, pentru că astfel își poate îmbrăca și hrăni copiii.

Suntem informați că și la noi în Tară, în Ardeal în special, ar exista părinți cari ar putea concura la recordul celei mai mari familii. Primim cu recunoștință orice lămuriri precise asupra cazurilor pe care cititorii noștri le-ar cunoaște, și fotografii de asemenea familii numeroase publicăm cu plăcere.

Recordul Paternității

UN nou record a fost bătut în America. E vorba de... championii celei mai numeroase familii. Până acum familiile cele mai numeroase erau acele ale lui L. C. Gentle din Atlanta, Georgia, în etate de 65 ani, și care are 23 de copii; Reuben Bland, din Robersonville, Carolina de Nord, care are 34 de copii. Și acesta are vârsta le 65 ani. Urmează Dolphus Saunders, care e atât de bătrân încât și-a uitat numărul anilor, și care e fericitul părinte a 37 de copii. Și dânsul locuiește în Carolina de Nord. Dânsului îi urmează Herr Van der Zwan din Germania, cu 17 copii.

Dar iată că gloria acestora vrea să fie întunecată de un al cincilea concurent, Burt Reed, din Syracuse, din Statul New-York.

D. Burt Reed n'are decât 45 de ani și e tatăl a 18 copii, cari trăiesc cu toții și cari speră să mai aibe numeroși frați în viitor. D-na Marion Reed, în ilustrația noastră alături de bărbatul ei, are numai 42 de ani și se află în deplină sănătate.

Cei 18 copii s'au născut în 23 de ani de căsnicie. Ei sunt: Albert 22 ani, Marion 21, Dorothy 20, Fred 19, Catarina 18, Alice 17, Mortimer 16, Ludovic 15, Edna 12, Edith 11, William 9,

Gen. Simon Petlura

și achitarea asasinului

GEN. Simon Petlura era un ofițer din faimosul regiment al cazacilor. Cu izbucnirea revoluției și prăbușirea imperiului rus, el s'a pus în fruntea mișcării pentru o Ucraina separată, ceea ce s'a întâmplat. Ucraina a

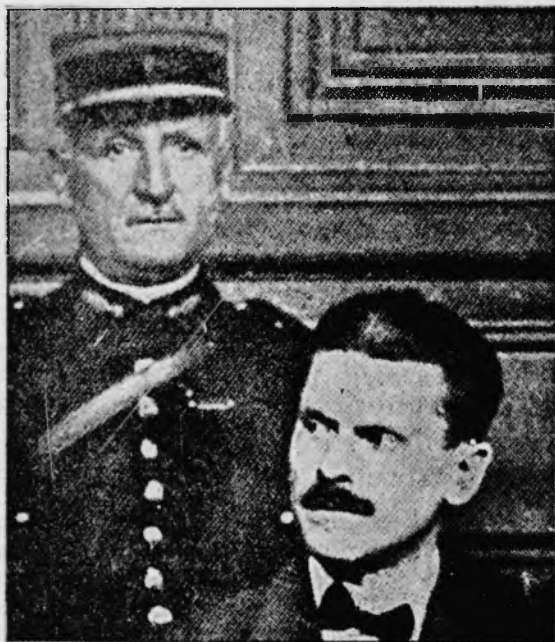

GEN. PETLURA

devenit republică, iar Gen. Petlura primul ei președinte, fiind totodată și șeful armatei Ucrainiene.

În 1919 armata sovietelor a pornit împotriva Ucrainei, și în

panica lor, soldații lui Petlura sau dedat la pogromuri de nedescris.

SAMUEL SCHWARTZBERGER

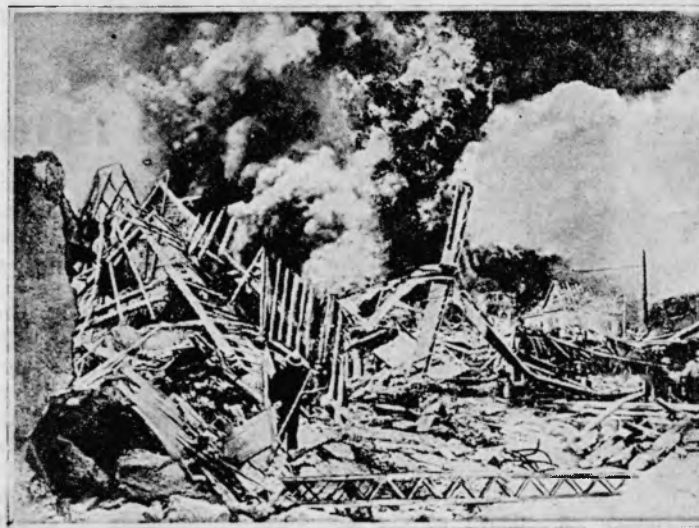
pe banca acuzării la tribunalul din Paris. „Am tras odată, de două, de trei, de patru, de cinci ori, până ce Petlura a căzut”, a declarat asasinul, și tribunalul l'a achitat.

Mai târziu, pe unul din bulevardele Parisului, Petlura a fost asasinat de către ceasornicarul Samuel Schwartzberg, „drept ravanșă pentru cei 50,000 de oameni a rasei sale asinați de soldații lui Petlura”, care el însuși putea să nu fie vinovat.

Exploziile dela Pittsburg

Ce a rămas din faimoasele rezervoare de benzină, socotite ca cele mai mari din lume. Toată partea de vest a orașului Pittsburg a fost distrusă de explozie. Pagubele s'au urcat la zeci de milioane dolari

GUCERNICIA

Preotul: „Te rog, domnule profesor, învață-mă geografia!”

Profesorul: „Și pentru ce vrei să înveți tocmai geografia?”

Preotul: „Vreau să cunosc mai multe locuri spre a le aminti în rugăciunile mele”.

Dintr'ale lui Dobitocescu. Dobitocescu intră într'o far-

macie și cere 300 de gloanțe de naftalină, împotriva moliiilor. Farmacistul, în primul moment, se arată puțin mirat de acest număr mare, dar dă clientului cele cerute.

În ziua următoare Dobitocescu se prezintă iar: „Mai dați-mi o mie de gloanțe de naftalină!”

„Dar pentru Dumnezeu ce faceți cu atâtea gloanțe?”

„Nici nu-ți poți închipui Domnule, câte gloanțe îmi trebuie până când nimeresc o molie!”

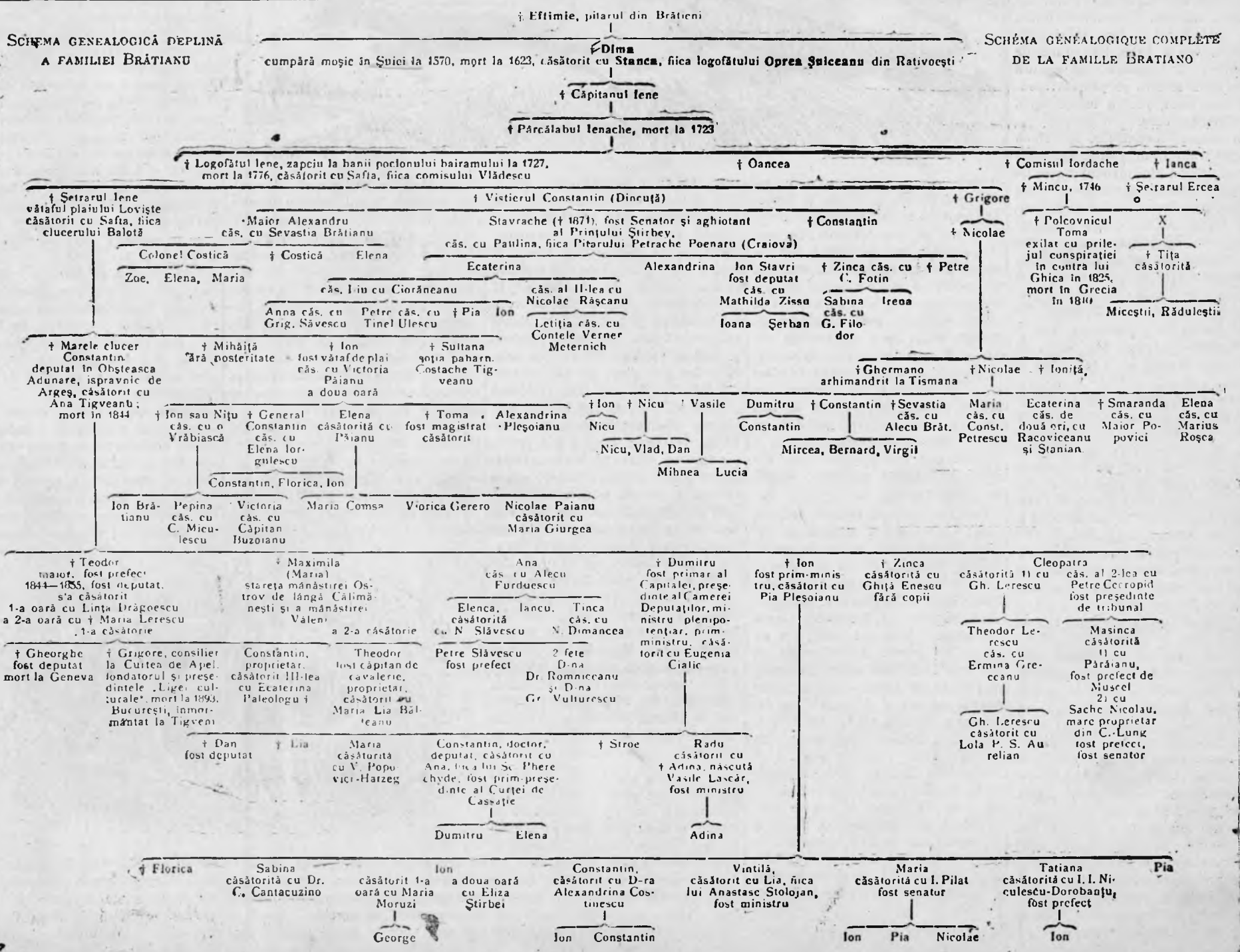
ÎNTRE FRAȚI

Ea: „Vreau să fiu surioara ta.”
El: „Foarte bine, surioară. Dă-mi un sutar”.

Arborele familiei Brătianu Cluj

SCHEMA GENEALOGICĂ DEPLINĂ A FAMILIEI BRĂȚIANU

SCHEMA GENEALOGICĂ COMPLETĂ DE LA FAMILIE BRĂȚIANO

(5)

J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

CAPITOLUL 4.

Leul uriaș și Tigroaica

Câteva pietre eratice se cocosau, în grămezi roșietice; și deși era încă ziua mare, umbre lungi biruiau razele de soare. Nomazii priviau împrejurimile, cu teamă: pe acolo de bună seamă treceau multe fiare, în ceasul când asfinția lumina. De aceea se grăbiră să bea. Apoi cercetară locul. Cele mai multe dintre pietrele eratice stăteau singurate și nu le puteau fi de nici un folos; unele în grămezi, ar fi cerut o muncă prea îndelungată, pentru întărire. Și dânsii se des-nădăduiau, gata să se înapoieze în pădure, când Nam observă niște steieri gigantice, foarte apropiate, dintre care două se îmbinau la vârf, și cari alcătuiau o peșteră, cu patru deschideri. Cele dintâi trei îngăduiau intrarea animalelor mai mici decât omul — lupi, câini, pantere. Cea de a patra lăsa drum de trecere unui războinic, de statură mare, dacă se țara pe pământ; pentru urșii mari, pentru lei și tigrii, era nefcăpătoare.

La semnul tovarășului lor, Naoh și Gaw veniră, în goană. La început se temură că Voiodul nu se va putea strecura, în adăpost. Dar Naoh, lungindu-se pe iarbă, și su-cind capul, pătrunse fără greutate: tot așa eși. Cu chipul acesta văzură că au găsit un adăpost mai sigur, decât toate cele de până acum, căci blocurile de piatră erau atât de grele și atât de puternic îmbinate, încât o turmă de mamuși nu le-ar fi putut desface. Locul era destul de larg: zece oameni ar fi putut sta în voie.

Perspectiva unei nopți liniștite înveseli pe nomazi. Pentru prima dată, dela plecare, își vor putea râde de toate carnivorele. Măncară carne crudă de ciută, cu nuci culese în pădure, apoi începură iar să cerceteze ținutul. Câte un cerb sau câte o căprioară trecea în goană la apă; corbi se înălțau, în croncănit războinic; un vultur plutia la înălțimea nourilor. Apoi un Răs țâșni pe urma unei lișite, un leopard se țara pe furis, printre sălcii.

Umbra se lungia mereu. În curând acoperi savana; soarele cobora dinapoi copacilor, asemenea unui jar rotund uriaș, și se apropia vremea când carnivorele aveau să stăpăniască singurătatea. Nimic nu anunța acest lucru încă. Nu se auzia decât zgomotul nevinovat al vrăbiilor; singurate sau în stoluri, ele își înălțau spre soare imnul lor repezit, imn de regret și de teamă, imnul mării nopți sinistre.

Tocmai atunci un Zimbru svăcni din pădure. De unde vonia oare? Ce întâmplare îl răzleșe? Întârziase, sau dimpotrivă, mergând prea iute, alungat de vrăjmaș sau de me-teori, fugise la întâmplare? Nomazii nu-și puneau această întrebare; pa-

tima pradei îi cuprindea, căci dacă vânătorii triburilor nu se încumetau să se apropie de crezile ierbivorelor mari, ei pândiau însă animalele singurate, mai ales pe cele slabe și pe cele rănite. Indrăzneala și hotărârea zimbrilor se regăsește astăzi în unele rase ale taurilor noștri, dar Zimbrul avea o minte mai puțin întunecată. Specia era la apogeul său. Sprinteni, cu o răsuflare vie, cu un simț lămurit al pericolului și o viclenie dibace, aceste făpturi puternice străbătiau mările, planeta.

Naoh se ridică mormăind. După

victoria asupra unei fiare, nimic nu era mai glorios decât de a doborî un erbivor mare. Ulhamrul simți, în inima sa, acel instinct, în care se păstrează tot ceea ce a fost de nevoie la creșterea omului; ardoarea lui sporia pe măsură ce se apropia pieptul lat și coarnele lucitoare. Dar un alt instinct puse stăpânire pe dânsul: acela de a nu distruge zădarnic, carnea hrănitoare. Avea carne proaspătă; prada mișuna. În sfârșit, amintindu-și de biruința sa asupra ursului, Naoh socoti de mai puțin preț să doboare un Zimbru. Coborî deci lancea, renunțând la o vânătoare în care-și putea strica armele. Și Zimbrul, înaintând domol, luă calea răului.

Deodată, cei trei oameni ridicară capul, cu simțurile dilatate de pericol. Nedumerirea lor fu de scurtă durată: Nam și Gaw, la un semn al Voieiodului, se strecurară sub blocurile eratice. El însuși îi urmă, în clipa în care un Megaceros țâșnia din pădure. Animalul întreg era un vârtej de goană. Având capul cu ramurile largi, dat înapoi pe spate, din nările lui șirua o spumă, amestecată cu sânge. Picioarele se destindeau, ca niște crângi, în furtună. Megacerul făcuse vre-o treizeci de sărituri, când vrăjmașul se ivi la rândul său. Era un Tigru cu membre scunde, cu șira spinării elastice, și al cărui trup, de fiecare dată, străbătea douăzeci de coți. Salturile lui mlădiqase păreau alunecări, în aer. De câte ori acest animal felin atingea pământul, se putea observa o pauză scurtă, o concentrare de energie.

În mișcarea lui, mai puțin amplă

decât a Tigrlui, cerbideul nu se opria nici o clipă. Fiecare salt era urmarea accelerată a săriturii precedente. Deocamdată în urmărire, dânsul pierdea terenul. Pentru Tigru, goana de abea începuse, pe când Megacerul venia le departe.

— Tigru! va prinde Cerbul cel mare! spuse Nam, cu vocea febrilă.

Naoh, care privia cu pasiune această urmărire, răspunse:

— Marele Cerb e neobosit!

Nu departe de rău, distanța Megacerului scăzu la jumătate. Într-o încordare supremă, dânsul mări iuteala fugii, cele două trupuri se

avântară cu o repeziciune egală, apoi salturile tigrlui se micșorară. Ar fi renunțat fără îndoială la urmărirea, dacă răul nu ara aproape; nădăduia să câștige din drum, la înnot: trupul lui lung și mlădios înnota minunat. Când ajunse la mal, Megacerul era la 50 de coți. Tigru! alergă prin apă, cu o iuteală neobișnuită; dar Megacerul înainta și dânsul, aproape tot atât de iute. Fu clipa pe viață și pe moarte. Fiindcă răul nu era larg, cerbideul trebuia totuși să ajungă la mal mai înainte: dacă urcându-se pe țârnă dibuia, era prins. Dânsul știa aceasta; încercă chiar un ocol, ca să-și aleagă locul de tras la mal: era o așitură de piatră, povârnită domol. Deși Megacerul își socotise bine eșirea din apă, avu însă o slabă șovăire, în care vreme Tigru! se apropie. Însfârșit erbivorul se urcă. Era la 20 de coți, când Tigru! la rândul său atinse pământul și făcu primul salt. Acest salt fu zorit, felinul își încurcă labele, se potolii și se rostogoli: Megacerul izbutise să scape. Urmărirea putea să înceteze; Tigru! înțelese acest lucru și, amintindu-și de un chip înalt, întrevăzut în timpul goanei, se grăbi să treacă înapoi răul. Zimbru! se vedea încă...

La trecerea vânătoarei, dânsul se retrăsese spre pădure. Apoi arătă o nedumerire, care spori pe măsură ce felinul se depărta și, mai ales, când îspăru, printre trestii. Zimbrul se hotărî totuși să se retragă, dar un miros temut îi izbi nările. Intinse rățul și, convins, căută o cale de fugă. Astfel ajunse nu departe de blocurile eratice, unde se adăpostiau

Ulhamrii: Mirosul de om amintindu-i un atac în care, tânăr și plâpând, fusese rănit de o săgeată, se îndepărta și de aci.

Alerga acum în trap, era gata să dispară în tuiș, când se opri brusc: Tigru! venia în goană. Nu avea nici o teamă că Zimbrul îi va scăpa prin fugă, ca Megacerul, dar pățania lui îl enervase. La vederea fiarei, Zimbrul eși din nehotărâre. Fiindcă știa că nu se poate bizui pe iuteala lui, făcu față primejdiei. Cu fruntea în jos, scormonind pământul se înfățișă, cu pieptul său roșcat și puternic, cu ochii săi, cari aruncau scântei violete, ca un războinic frumos al pădurii și al câmpiei, o mânie oarbă îi risipia temerile; Sângele, care-i svăcna din inimă, era sângele luptei; instinctul de conservare se prefăcea în curaj.

Tigru! recunoscu valoarea adversarului. Nu-l ataca deodată; ocoli tărându-se, ca o reptilă, și aștepta gestul grăbit sau stângaci, care să-i îngăduie să încalce pe șolduri și să-i frângă șira spinării, sau gât-lejul. Dar Zimbrul, atent la ochiurile vrăjmașului, înfățișă mereu înainte fruntea sa puternică și coarnele sale ascuțite...

Deodată, carnivorul rămase nclintit. Cu picioarele țepene, cu ochii săi mari galbeni ațintiți, aproape înspăimântați, dânsul privia cum înaintea o fiară înfricoșătoare. Aceasta semăna cu Tigru!, cu o statură mai înaltă și mai bine legată; se asemeia de asemenea cu Leul, prin coama sa, prin pieptul adânc și prin mersul maiestos. Deși venia întins, simțindu-și atotputernicia, fiară vădia totuși șovăirea animalului, care nu este pe teritorul său de vânătoare. Tigru! era în ținutul său! De zece veri, stăpânia acest pământ și celelalte fiare, Leoparul, Pantera, Hiena, trăiau în umbra sa; orice pradă era a sa, de îndată ce și-a ales-o; nici o vialate nu i-se opunea când, după norocul întâmplării, sugruma Cerbul,

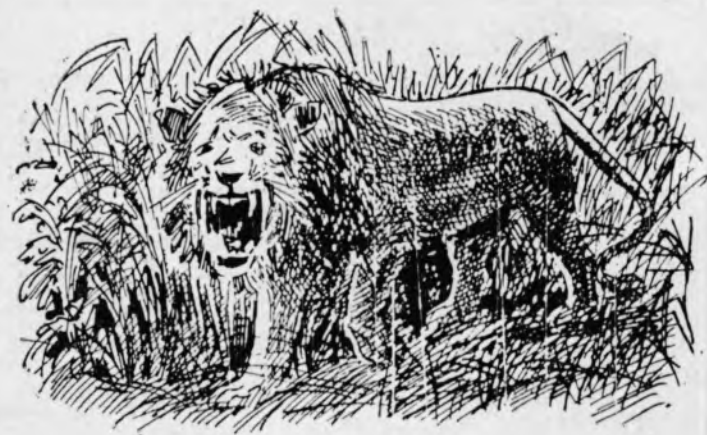
trăgea; atitudinea lui rămânea amenințătoare. Când depărtarea fu destul de mică, Leul-Tigru! își umflă pieptul larg și mări, apoi, adunându-se, făcu prima săritură de atac, o săritură de 25 de coți. Tigru! dădu îndărăt. La a doua săritură a uriașului, el se întoarse spre a o tuli. Mișcarea aceasta o începu numai. Furia îl aduse la loc, ochii săi galbeni se înverziră; primia luptă. Căci nu mai era singur. O tigroaică se ivise dintre ierburi; ea alerga lucitoare, năvalnică și mărețată, în ajutorul bărbatului.

Leul uriaș șovăi la rândul său, se îndoia de forța sa. Poate că s'ar fi retras acum, lăsând tigrlor ținutul lor, dacă vrăjmașul, întărâtat de miolăiturile tigroaicei, care se apropia, n'ar fi arătat că ia ofensiva. Felinul enorm putea să se resemneze, cedând locul, dar mușchiulura lui puternică, amintirea tuturor cărnurilor pe care le sfășiasse și a mădulelor strivite, îl îndemnară să pedepsiască agresiunea. Nu-l despărția de Tigru! decât spațiul unei singure sărituri. Sări, fără să poată atinge ținta, căci celalalt luă pieziș și încerca un atac de flanc. Leul peșterilor se opri spre a primi asaltul. Ghiarele și boturile se încăerară; se auzi clănțanitul dinților sfășietori și suflările repezi. Lăsat pe labe, Tigru! căuta să înșface gâtul dușmanului; era cât p'aci să izbutiască. Dar mișcări potrivite îl izbiră în lături; în clipa următoare se găsia doborât, sub laba stăpânitoare, și leul gigantic începu să-i sparga pântecul. Măruntăiele țâșniră, ca liane albastre, sângele curse purpurii, printre ierburi, un strigăt spăimântător cutremură savana. Și Leul-Tigru! începu să sfarme coastele, când tigroaica sosi. Șovăitoare, ea adulmea cărnurile calde, înfrângerea soțului său, scoase un miolăit de chemare.

La acest strigăt, Tigru! se ridică, o ultimă undă războinică străbătu prin craniul său, dar la primul pas, măruntăiele sale țărătoare îl opriră și dânsul rămase nemișcat, cu mădulele slăbite cu ochii încă plini de viață. Tigroaica măsură din instinct energia care mai rămânea aceluia, care împărțise atâta vreme cu dânsa prada palpitândă, care veghiesse asupra generațiilor, apăraseră Specia, împotriva nenumăratelor curse. Un simțământ de înduioșare obscură sgudui nervii săi sălbatici; dânsa simți laolaltă, tovarășia luptelor lor, a bucuriilor lor și a suferințelor lor. Apoi legea naturii o moleși; înțelese că o forță mai grozavă decât aceea a tigrlor se afla în fața ei și, fremătând de nevoia de a trăi, cu un geamat surd, după ce privi lung în urmă, o rupse la fugă spre codru.

Leul uriaș n'o urmări; dânsul gustă mulțumirea dominațiunii forței sale, aspira atmosfera întâmplării, a dragostei și a prăzii. De Tigru! nu-i mai păsa; îl pândia totuși, dar șovăia să-l dea gata, căci era prudent și, învingător, se temea de răni nefolositoare...

Ceasul roșu sosise; dânsul se scurse prin adâncimea pădurilor, domol prefăcut și înșelător. Animalele diurne amuțiră. Se auzia din când în când urletul lupilor, lătratul câinilor, Răsul sarcastic al Hienei, suspinul unei răpitoare, chemarea plescăitoare a broaștelor sau țâ-

il îndemneau să se revolte, împotriva friceii. Atitudinea sa talmăcea această îndoită pornire. Pe măsură ce dușmanul se apropia, dânsul se da mai mult în lături decât se re-

răitul unei lăcuste întârziată. Pe când Soarele muria dinapoi unui ocean de creste de arbori, luna imensă se ridică, la răsarit. (Va urma).

Cu ce se ocupă doamna, cu ce se ocupă domnul?

Un concurs al „Realității Ilustrate”

Caricaturi de F. Guncser

„Inalt și gros bine legat, roșu la față și sanguin...” Ori de câte ori un scriitor va voi să zugrăvească un măcelar, se va sluji aproximativ de aceste caracterizări.

„Slab și desirat, adus de spate, cu o față îmbătrânită înainte de vreme, cu ochelarii pe nasul cocoșat...” cam așa va fi descris profesorul. „Chel, cu mâinile vecinic umede, cu ochii mici în fundul capului, cu fața buhăită...” acesta este tipul cămătarului.

„O față care n'are nimic feminin într'însa, un gât care nu se mai isprăvește strâns într'un guler până sub bărbie, cu parul tuns, cu nasul ascuțit, cu buzele subțiri și strânse...” așa ne este descrisă sufrageta.

Am putea continua astfel și arăta că, în lumea noastră, există tipuri reprezentative pentru diferitele categorii sociale. Se pare că profesia sau meseria aduce cu sine o anumită schimbare în trăsături, anumite diferențieri, cari ne

determină să catalogăm omul de îndată ce găsim întrunite la un individ o sumă de caractere.

Cei cari cred în predestinație ar putea enunța teoria că anumite trăsături caracteristice determină pe individ să îmbrățișeze o anumită carieră.

Oricum ar fi e lucru cert că, mai mult sau mai puțin precis, și în majoritatea cazurilor, se poate hotărî, din înfățișarea cuiva, ocupațiunea sa.

Talentatul nostru caricaturist s'a străduit să înfățișeze o serie de tipuri reprezentative: o linie puțin mai strâmbă, o trăsătură mai adâncită și imediat înfățișarea unui personaj devine tipică.

Desenele făcute sunt luate din lumea care ne înconjoară.

Propunem inteligenților cititori ai revistei „Realitatea Ilustrată” să mediteze câteva timp, privind la caricaturile publicate și să deducă din înfățișarea lor ocupația pe care

o are fiecare.

Să ni se răspundă, la redacție: „ce ocupație are domnul?” „ce ocupație are doamna?” Răspunsurile trebuie motivate.

Instituiem astfel un concurs și răspunsurile cele mai potrivite, adică acela cari vor avea motivările cele mai corecte, vor fi premiate și publicate.

Instituiem un premiu de lei 1000 (una mie) pentru răspunsul cel mai bun, cel mai spiritual și cel mai literar scris (eventual în versuri umoristice).

Un al doilea premiu va fi de lei 500 (cinci sute).

Premiul al treilea este de lei 300 (trei sute).

Alte premii vor fi câte o caricatură, făcute de d. Guncser, după fotografiile concurenților.

Pentru participare la concurs, concurenții vor trebui să detașeze Bonul de Joc din pagina 11 și să-l trimită odată cu răspunsul lor.

No. 16.

No. 17.

No. 18.

No. 1.

No. 2.

No. 3.

No. 4.

No. 5.

No. 6.

No. 7.

No. 8.

No. 9.

No. 10.

No. 11.

No. 12.

No. 13.

No. 14.

Poșta redacției

D-I M. B. — Pitești, ne scrie: 1) că tema concursului nostru literar a răvea asemănare cu subiectul romanului „Greșala unei mame” de A. Gaboreau. Cu toată părerea de rău că suntem siliți să înfățișăm publicului cunoștințele noastre incomplete de literatură, vom mărturisi cu toată confuziunea că nu cunoaștem nici o operă de A. Gaboreau și

astfel auzim acum pentru prima oară de romanul „Greșala unei mame.” Pe lângă aceasta tema noastră literară a fost dată prin înșirarea a cinci desene imaginate de desenatorul nostru, și aceste desene se pretează la zeci și sute de dezvoltări diferite. Do-vadă sunt varietatea celor 50-60 de schițe și nuvele primite la redacția noastră din partea celor cari vor să concure la premiul nostru literar.

2) D-I M. B. exprimă de asemenea părerile mai multor cititori că îndemnul, și morala și filozofia articolelor publicate de noi, în pagina 3 a revistei ar contraria cu concepția de viață a multora, cari consideră pe autorul acestor articole ca „puțin modest”. Nu știm cât de mulți sunt acei cititori cari au această părere, credem însă că articolele noastre din pagina 3-a își ating scopul lor cu atât mai bine cu

cât sunt mai mulți acei cu a căror fire și concepție de viață contrariază. Sutele de scrisori primite adeveresc că mii de cititori apreciază această pagină mai mult ca pe oricare altă. Dorim și părerea altor cititori.

Un cititor din Pitești. (Am văzut stampila pe plic) ne trimite, odată cu bonul... (nu divulgăm numărul) o scrisoare, în care face o critică aspră, atât îngăduinței noastre la concursul fotogenic datorită căreia s'au publicat chipurile tuturor concurenților — cât și lipsei de autocritică, a acelor doamne și d-șoare, care după părerea cititorului nostru, n'ar avea grația necesară și n'ar îndeplini condițiunile cerute unui chip fotogenic, și cu toate acestea au concurat.

Făcând abstracție de faptul că criteriile estetice nu pot fi nicio-dată obiectiv, socotim că cititorul nostru este prea sever și prea elimină pe multe dintre duduiele și d-nele, care au concurat la concursul nostru. Nu vom menționa pe acele pe care „cititorul nostru” le găsește prea nepotrivite, am avut însă curiositatea să cunoaștem caracterul criticului nostru. Am incredințat deci scrisoarea grafologului, pe care-l avem în redacție — periculos lucru să ai un grafolog în redacție — și spre uimirea noastră, am aflat că criticul nici nu era un „critic” ci „o critică”. Iată cum o caracterizează analiza grafologică:

„Arțagoasă, cu judecata pătimăse, pripită în ceea ce face și regretând în urmă cele săvârșite. Nervoasă. Se schimbă după influențele sufletești. Voința de asemenea îi este schimbăcioasă. E nerăbdătoare și îndărătnică. Inchipuită, egoistă, îi place să fie admirată și laudată. Are influență asupra oamenilor. Mândră de sine, ușor influențabilă, dă atenție adesea la lucruri neînsemnate. E cultă, vicleană și calculată. Prețuiește exteriorul și se prețuiește pe sine, etc. etc. (Suficientă caracterizare când e gratuită).

Ne pare bine că cititorul nostru — mai bine spus cititoarea — e anonimă. Nicio-dată n'am fi îndrăznit să descriem în public caracterul unei persoane, pe care o cunoașteam.

Trebuie să observăm însă că are gust, căci concurența pentru care a votat „cititorul nostru” are numeroase voturi întrunite până acum.

M. Micu — Ploiești. — Trimiteți corespondență de probă.

Jean Constantinescu — Râmnicul-Vâlcea. Vi s'au acordat 83 de puncte deoarece unele jocuri le-ați greșit, după cum Veți putea constata comparându-le cu deslegările precise, pe care le publicăm. Vi-s'a acordat totuși o carte, dat fiind că aveți un număr destul de mare de jocuri rezolvate.

V. P. Barceanu — Sibiu. Suntem de acord asupra propunerii rubricii „Realitatea în artă” și Vă rugăm să trimiteți un articol de probă.

Valeriu Popescu — Pitești. Jocurile trimise le publicăm când le vine rândul... Bineînțeles dacă sunt publicabile.

Pentru concurenții la concursul literar: Vom publica numele tuturor celor cari au trimis schițe și nuvele, în numărul următor al revistei: Sunt în total aproape 100 de concurenți, până acum.

D-nii Alfons Weirauch — Galați și George Diaconescu — Brăila sunt rugați să trimită adresa exactă, la redacția noastră, spre a li se putea expedia premiile câștigate, prin destegările jocurilor din seria 3-a.

No. 15.

Teatru-Muzică-Artă

Teatrul Național din Cluj

DUPĂ cele trei turnee organizate prin întreg Ardealul, cu Grigorie Ghica Vodă, Glauco și Un dușman al Popoului, Teatrul Național din Cluj, nemaiputând să-și continue activitatea, în afara orașului nostru, cu sprijinul numai al simplelor promisiuni, a fost silit să desfacă trupa angajată, pentru „Teatrul de Vest” și să-și continue activitatea aci, cu vechea trupă.

Pentru Clujeni, aceasta e un mare câștig, iar pentru Ardeal nu înseamnă o pierdere mare, întrucât cu orice strădanie, o trupă în turneu, nu poate da realizările artistice, pe care le dă o trupă stabilă, acasă la ea, având la îndemână toate mijloacele necesare. Iar celui mai mare geniu organizator, adus să înființeze un teatru de Vest la noi, un teatru ambulant, îi va trebui ca o primă condiție: bani, bani și iar bani! Aceștia au lipsit și deci...

De ce nu vine publicul la Teatrul Național din Cluj

INTR'UN ziar teatral din București se susține ideea că publicul Clujan ar sabota Teatrul românesc, în vreme ce la Teatrul maghiar sălile ar fi totdeauna pline. Suntem dator să arătăm că lucrurile nu stau tocmai astfel și în orice caz temeiul săliilor goale nu este cel arătat, în ziarul de care am pomenit.

La Cluj suntem într'un oraș de provincie, unde avem mereu același public. Fiecare actor e cunoscut de întreg orașul și publicul iubește pe acești actori. Dovada este că în anul trecut, când o parte din artiști au demisionat, din pricina relei situații materiale, în care se găsea, publicul Clujan a hotărât să manifesteze simpatia față de artiști, încetând de-a mai veni la teatru. O parte din public și astăzi, nemulțumit de purtarea Ministerului Artelor față de un Teatru Național, de importanța celui dela Cluj, continuă să nu vină la teatru.

Teatrul județean din Vaslui

Duminecă 20 Noembrie a avut loc la Vaslui, ședința de inaugurare a Ateneului popular din acel oraș. Șezătoarea a început printr'un concert executat de muzica Regimentului 25 Infanterie. D. Prefect Șova, președintele Ateneului Vaslui, a ținut o conferință despre civilizație și cultură. Și-au dat concursul la această festivitate corul Ateneului din Iași și Huși.

DUPĂ Nyu, puternică și adânc omenească dramă a lui Osip Dimov, care cu greu a putut fi suportată de pașnicii spectatori Clujeni, poate tocmai fiindcă avea prea mult omenească într'însa, a urmat Comedia Fericirii, de Evreinow, comedie care a reperat un răsunător succes la Teatrul Național din București.

Această comedie a plăcut mult și în Cluj și se speră că va face scrie, atât cât e posibil în Cluj, cu publicul restrâns pe care-l avem, adică în loc de cele trei reprezentații obișnuite, de fiecare premieră, zece până la 15 spectacole.

Tenorul Apostolescu revine iar din București, săptămâna viitoare, la Cluj, pentru a interpreta rolul lui Eleazar din „Ebreia” luni 5 Decembrie.

Până în anul trecut, în Octombrie, Teatrul Național din Cluj avea mulți spectatori. Și dacă mâine toată lumea care trebuie să înțeleagă, va înțelege că Teatrul din Cluj trebuie sprijinit, cu bunăvoință, că munca actorilor trebuie răsplătită omenește — căci nicăeri nu s'a atins recordul Teatrului din Cluj cu o premieră pe săptămână — suntem siguri că vom avea iarăși săli pline, ca în trecut, un public cald înțelegător și entuziast.

Fiindcă astăzi, pe scena Teatrului Național din Cluj, sub greutatea nevoilor materiale, fiorii artei adevărate și elanul de ordinioară au perit strivite, publicul Clujan se abține dela spectacole.

Descătușați pe actori din lanțurile mizeriei și fără indoială că veți înfrânge aparenta nepăsare a publicului românesc din Cluj.

Teatrul la București

La sfârșitul săptămânii încheiate. Premiera ce s'a dat la „Teatrul Mic” din București, cu piesa ungurească „**Antonia**” de Melchior Lengyel, a atras multă lume și a plăcut deosebit de mult.

Piesa aceasta s'a jucat acum doi ani și la Teatrul Maghiar din Cluj, în rolul titular d-na Lili Poor, și la Teatrul Național din Cluj cu d-na Olimpia Bârsan.

La București, eroina a fost interpretată de d-na Cinsky—Nicolau, una din gloriile operetei române din epoca ei de aur.

Comedia aceasta ungurească care face parte din repertoriul vestitei artiste maghiare Sari Fedak, s'a jucat de sute de ori la Budapesta și Viena și tot odată a servit d-nei Sari Fedak pentru turneul ei mare în America.

Informațiuni teatrale

Săptămâna aceasta vine la Opera Clujană o primadonă, din străinătate: **Pia Ravenna**, numi-

PIA RAVENNA

tă și „Privighetoarea finlandeză”. Va juca în „Traviata” și în „Rigoletto”.

Din București a mai fost angajat, tot pentru săptămâna aceasta, baritonul **Costescu Duca**, dela Opera din București, care va interpreta pe bătrânul Germont, din Traviata și rolul titular din „Rigoletto”.

Vineri 9 Decembrie sosește din Paris, apreciatul tenor român **Stroescu**, ca să dea un singur concert la Opera Română, în scop de binefacere.

La 14 Decembrie va veni la Cluj primadona D-na **Sneghin** dela Opera din București, care va cânta în „**Carmen**”.

Tot în luna Decembrie, va avea loc premiera operetei „**Voevodul Țiganilor**” a vestitului rege al Valsurilor, Iohann Strauss.

Se va inaugura pentru prima oară la Cluj, pe scena românească genul ușor, comedie cu muzică, care va fi de sigur în gustul publicului local. În această operetă, popularul actor bucureștean, **Carussy**, angajat de Teatrul din Cluj, are o creație strășnică, în „**Zsupan**”.

„Comedia fericirii” la Teatrul Național din Cluj

Una din rarele piese în care umorul se îmbină cu melancolia, gluma ușoară cu filozofia amară, o piesă care interesează, place și ține încordat pe toți spectatorii, fiind că nu e numai o piesă cu haz, ci mai ales cu **tâlc adânc**. E comedia fericirii, de scriitorul Rus Nicolae Evreinow.

O lucrare dramatică, care dă de gândit. Căci autorul pune curajos problema:

— Viața fără minciună e acceptabilă?

— Viața numai cu adevăruri aspre, neînduplecate, biciuitoare, e suportabilă? Și autorul ne înfățișează scene din viață, tipuri scoase din vâlmășagul societății rusești, — fiecare cu necazurile lui cu visurile neîmplinite, cu desneajede în suflet, cu gânduri la sinucidere și moarte.

Ce ar fi dacă ar interveni cineva, un dr. Fregoli, de pildă, în traiul cotidian al acestor necăjiți, deraiiați, înfrânți ai vieții, și ar aduce raze de soare, împlinirea unor dorinți de mult nutrite, prima iubire, speranța unui nou cămin, posibilitatea unei fericiri?

Ar fi o tresărire, o tresăltare, orizonturi noi de viață pentru toate aceste existențe obscure.

Pildele ilustrate de autor sunt foarte elocvente.

Cu actorii și actrițele scoși de pe scena teatrului și introduși în pensionul d-nei Maria Iacobovna (D-na Natalia Ștefănescu) pentru a însenina zilele celor în pensiune, — dr. Fregoli, săvârșește într'adevăr minunea asta, firește numai pentru timp scurt, cât ține și experimental.

Lidia (d-na Atena Dumitrescu) se stinge ca o floare în vestezi, fiindcă n'a gustat niciodată încă prima sărutare, prima iubire. Și iată se vede deodată în fața unui june amoretz, care îi aduce în inimă iubire și visare. Studentul Fedya (Nae Dimitriu) gata să se sinucidă, dar, în fața dansatoarei seducătoare (Jenny

Rădulescu) simte un dor nou de viață.

Fata bătrână, profesoara Aglaia Carpovna (D-na Olimpia Bârsan) arțăgoasă, veninoasă, devine surzătoare, sentimentală, la curtea ce i-o face comicul general (Virgil Vasilescu). Și așa dr. Fregoli (Ioan Tâlván) e bucurios că experiența lui a reușit. Numai în ziua carnavalului, când întreagă această comedie ia sfârșit, și comediații se întorc la teatru, despărțindu-se de acei, pe cari i-a legănat în iluziile fericirii, în minciuna dulce și înșelătoare, desnodământul e trist.

Piesa aceasta a fost excelent jucată și de către protagoniștii Teatrului și de ansamblul întreg.

Succesul serei a fost al d-nei **Olimpia Bârsan** și al d-lui Ioan Tâlván. D-na Bârsan a fost aproape de nerecunoscut în figura bătrânei Domnișoare profesoare, dar puternicul ei talent a fost recunoscut îndată, într'o creațiune, care nu se uită.

Sarcastic, ironic, sobru și sugestiv a fost d-l **Ioan Tâlván** în dr. Fregoli ca și în vrăjitoarea din tabloul întâi.

Comunicativ, și în gustul marului public, a fost d-l **Virgil Vasilescu** în comicul. S'a distins printr'o dicțiune frumoasă, d-l C. Macedonschi în pensionarul. Drăgălașe și vioaie d-na Jenny Rădulescu în dansatoarea. Cu liniște și tact a jucat d-na **Atena Dumitrescu**, în rolul fetei dornice de iubire. O notă specială pentru tipul admirabil al **Suflerului**, înfățișat de Ștefan Constantinescu, și Regisorul, de **Ioan Pella**.

Bine, foarte bine în roluri episodice, d-l **Nae Popescu-Voicu**, în Neron **Alexandru Șerban** în junele amoretz, d-na **Maria Miriam** în Popeia, d-na **Viorica Vasilescu** în Liga, d-na **Mia Matescu** în soția primă, d-na **Natalia Ștefănescu** în Maria Iacobovna, și d-na **Marcela Borsa** în Crispinela.

Leonard Penkerow.

Grafologia

Ștefan Tătaru. — Ghirgîn. Om amabil și prietenos. Față de oameni foarte bun. Optimist. Se lasă influențat de alții. Ager la minte, îi place disputa. Punctual, are sentimentul datoriei în viață iute. Are simț social, e trufaș, încăpăținat și credincios. Energic și curajos, poate suferi mult.

Capt. T. I. — Tighina. Inteligentă, hotărârile nu și-le ia după starea sufletească ci după capricii de femeie. Față de oameni totdeauna stă „en garde” e foarte disciplinată și nu împărțășește decât ceea ce intenționează să aibe efect. Voință puternică și spirit organizator. Punctuală în lucru, ambițioasă fără să arate. Femeie caldă care izbutește să atragă pe oameni spre dansa. În iubire nu prea are noroc. Nu e mulțumită cu nimic. Nu e tipul de bohem și cu-

oaște valoarea banilor. Are gust artistic. Nervii sunt slabi și dacă nu va fi preocupată intensiv cu un lucru care s'o intereseze când va prezenta simptome de neurastenie.

Florian — Timiș O. Mariano. — Cluj. Fire în dezvoltare. Fantastic. Se umilește repede, e nehotărîtor, lipsit de stabilitate. Prea analizează lucrurile și se enervează de lucruri bagatele. Cu multă osteneală ajunge la un rezultat. Mai mult e încăpăținat decât are voință. Are suflet bun și dacă e laudat este și mai bun. E egoist, nu se prea ocupă cu arta nici n'a citit prea intensiv. E foarte sensibil și se supără repede. În dragoste este mobil. Deocamdată însă acum se dezvoltă așa încât nu se poate prezenta obiceiurile cari se schimbă din zi în zi.

CUPON PENTRU COLOANA GRAFOLOGICĂ

Alăturați un manuscrit scurt, spre a se face cercetarea lui grafologică. V'am trimis totodată taxa respectivă. Răspunsul rog să se publice în numărul următor al revistei

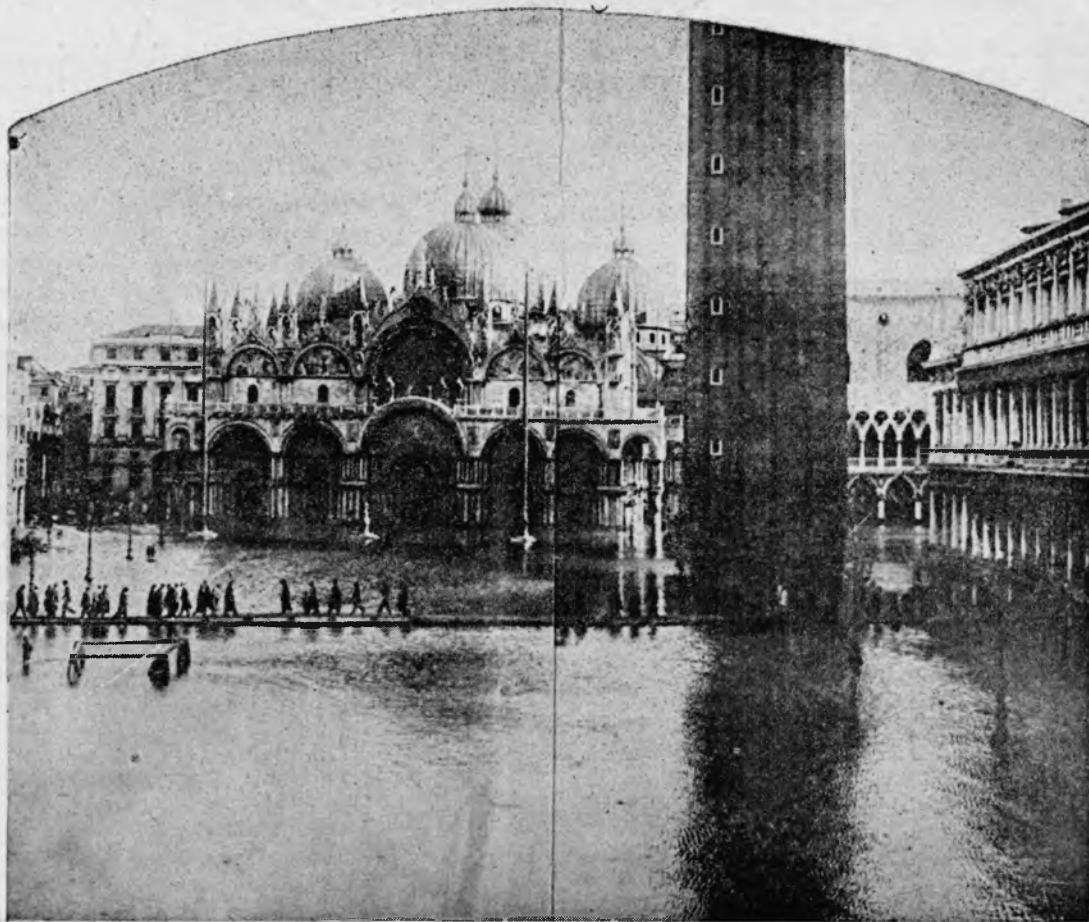
Semnătura și adresa:

DIN TOATĂ LUMEA

Aviatorii francezi Costes (in picioare) și Le Brix au trecut Atlanticul de sud, fără escală. Fotografia noastră reprezintă pe cei doi piloți pe biplanul lor, înainte de plecare dela Paris. Din Africa de sud ei au trecut în Brazilia, unde au aterisat, după 10 ore și 20 de minute de zbor. Avionul celor doi sbrători poartă numele de „Nungesser și Coli“.

Veneția sub apă. Dacă e adevărat că Veneția este orașul lagunelor, toată lumea știe că piața San Marco, din acest oraș e reprezentată, întotdeauna, cu porumbei și turiști, cari fac fotografii. Apele Mării Adriatice au inundat însă, în iarna aceasta frumoasa piață și mulțimea trece în gondole sau deasupra unei punți de lemn pe acolo unde odinioară dădeau mâncare hulubilor.

Sus: parașutele deschise. Jos: parașutiștii înainte de imbarcare.

Nouă parașute coboară deodată. La o serbare aviatică în Statele Unite, în apropiere de New-York, nouă parașutiști s'an suit într'un avion trimotor și s'au coborât deodată, dela o înălțime destul de mare. Un lucru nou la acești parașutiști a fost întrebuițarea simultană a două parașute. Una mare, pentru coborirea normală, și a'ta care slujește în caz de urgență. Americanilor, întotdeauna, le-a plăcut acest chip senzațional de a se cobori pe pământ și în ilustrația noastră se poate observa că unii dintre ei au deschis ambele umbrele, fiecare dintre cele două parașute funcționând independent.

Serbarea armistițiului s'a făcut în Anglia cu deosebită solemnitate. Fotografia noastră reprezintă pe Regele Angliei cu cei doi fii ai săi în timpul celor două minute de liniște, în memoria morților din război.

Robert Benoist, care în luna trecută, a izbutit să câștige marele premiu de auto-turism al Angliei, după ce mai înainte tot dânsul a fost întâim în circuitul Franței, Spaniei, Italiei și Europei. Robert Benoist devine astfel campion al lumii în automobil. Dânsul a parcurs, în circuitul Angliei, cele 533 de km. în 3 ore 41 de minute, 14 secunde și 3 cincimi, realizând astfel o medie orară de 137 km. și 700 de m. Fotografia noastră arată pe campion după victorie: soția îl îmbrățișează.

Harpye, pasăre răpitoare din America de Nord. Nou oaspe la grădina Zoologică din Berlin.

În timpul paradei din Moscova, pe Piața Roșie, dela stânga la dreapta: Kamenew, Kalinin, președintele uniunii sovietelor, Borosilow, Unshlicht și Budionny.

Serbarea jubileului în Moscova. Atașajii militari străini au stat în timpul paradei mari, în fața Mausoleului lui Lenin.

Atletică-Gimnastică-Turism

Cursele de Câini

MAI întâi în Anglia, — importate bineînțeles din America, în anul trecut, — apoi în Germania și în Franța, cursele de câini pasionează tot mai mult publicul din străinătate. Este foarte probabil că în curând asemenea curse de ogari, se vor introduce și în țara noastră.

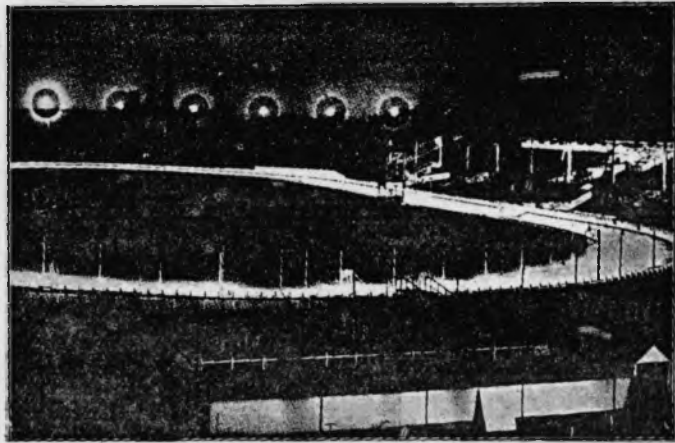
Socotim interesant să arătăm în ce constă aceste curse.

Pe o pistă de circa 500 metri lungime — cynodromul, cum se numește — câinii sunt puși să alerge, în urma unui iepure mecanic. Câinele care a sosit mai re-

un scrupul, căci la baza fiecărui gard, se deschide o trapă, prin care el dispore, în vreme ce câinii sunt nevoiți să sară. La sosire, animalul împăiat intră foarte frumuseț în adăpost, într-o cușcă, a cărei ușă cade imediat, în nasul câinilor găfăind. Neavând vânat în față, aceștia se opresc, după ce au trecut de potou, unde sunt clasați și judecați.

Un câine de rasă, înscris pe „Grey Hound Stud book” prețuiește cam 15—20 mii lei.

Pentru că, în anul trecut, când s'au adus cursele de ogari din America, la Manchester, nu s'au găsit

Cynodromul și tribunele din Withe City, după cum apar ele seara.

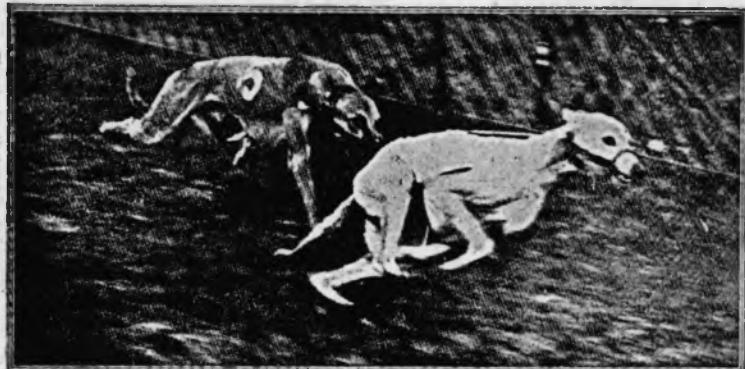
pede la start, după un număr oarecare de înconjurări ale cynodromului, ese proclamat învingător. Pariurile se angajează la fel, ca și în cursele de cai.

Conduși de către ingrijitorii lor, câinii îmbrăcați cu haine de mătase multicoloră, și numerotată diferit, așa încât să poată fi distinși ușor, unii de alții, fac înconjurul pistei, și apoi sunt închiși într-o boxă, de unde pot vedea mai dinainte prada înșelătoare, care se oferă instinctului lor de vânător.

Această pradă este un iepure împăiat, așezat pe o roată, care sus-

proprietari, organizatorii au format o societate, „Grey Hound racing association”, care a cumpărat un lot important de câini în Irlanda și a crescut ogarii anume, pentru scopul urmărit.

Câinii se antrenează cel puțin o săptămână înainte de curse, spre a permite handicaparea lor și a-i elimina pe cei cari sunt răi sau bătaioși. Cursele au loc mai ales seara, la lumina electrică. Foarte adesea aceste curse sunt cinematografiate, cu ajutorul unor aparate speciale, prinse pe spatele unuia dintre câini, care face parte din cur-

Ogarii în cursă. Doi concurenți în cursa „Greenford Inaugural Cup” de pe cynodromul din Greenford, Middlesex (Anglia). Studiul mișcării acestor câini, cari galopează cu o viteză de 20 metri pe secundă este foarte interesant.

ținută de un cărucior mic, alunecă pe șine, fie într'un tunel sub pistă, fie pe marginea îndărătul unei bariere. Căruciorul este mișcat cu ajutorul electricității, de către un operator, așezat în vârful unui turn de observație, de unde domină întreaga pistă.

De îndată ce câinii au intrat în boxă, starterul mișcă un steguleț, o lumină roșie apare pe vârful turnului, și iepurele fals e pus în mișcare. Ca să ia o viteză mai mare, acest iepure face odată înconjurul arenei, sub privirile nerăbdătoare ale câinilor și ale spectatorilor. În clipa în care animalul împăiat trece în plină viteză, în fața liniei de plecare, boxa se deschide, prin alunecare verticală, și câinii se avântă în arena luminată ca ziua. Iepurele aleargă cu toată viteza, urmărind de haita de câini. Când vreun bot mai alungit se apropie prea mult de cel urmărit, operatorul mărește puțin curentul și câinii sunt distanțați. La obstacole, iepurele electric înșală pe câini, fără nici-

să. Pelicula rulează automat și astfel se înregistrează întreaga cursă văzută din 'napoia haitei de câini. Aceste filme au obținut atâta succes, încât e vorba să se cinematografeze în același fel și cursele de cai.

Motivul pentru care organizatorii au hotărât ținerea curselor seara, a fost unul pur comercial, acela de a permite lucrătorilor și burghezilor să asiste, fără a lipsi dela ocupațiile lor.

Actualmente există în Anglia vreo 40 de societăți pentru dezvoltarea acestui joc. Acțiunile primei societăți, care valorau 4 sau 5 schillingi, se vând acum cu tot atâtea lire sterline. Tezaurul Britanic are, din aceste curse un venit de aproape 10 mii lire sterline pe săptămână (80 milioane lei). Aproape 410 mii de persoane frecventează săptămânal Cynodromele și plătesc taxa de 2 la sută, asupra pariului.

Desigur, că nu va dura mult, până când cursele de câini se vor introduce și la noi.

Jocurile olimpice de iarnă

Intre 11 și 19 Februarie, sub patronajul comitetului olimpic elvețian vor avea loc primele manifestațiuni ale celei de a noua Olimpiadă; jocurile de iarnă. Acestea se vor desfășura în stațiunea de iarnă Saint-Moritz. Prezentările la acest meeting se închid la 30 Decembrie a. c. și se poate prevedea de pe acum că succesul acestor jocuri olimpice de iarnă va fi mare. 22 de națiuni și-au anunțat participarea, pe când în 1924, la meetingul Olimpic din Chamonix, n'au fost prezente decât 18.

Programul cuprinde exact aceleași jocuri ca și în 1924 exceptându-se culingul și introducându-se skeletonul.

La aceste jocuri olimpice participă și românii.

1. Stadion olimpic de patinaj și de hockey. 2. Pista de skeleton. 3. Pista de bobsleigh. 4. Gara din Saint Moritz. 5. Loc pentru concursuri hipice. 6. Casa Franței. 7. Casa Presei. 8. Trambulină de ski. 9. Postă

Vedero panoramică din Saint-Moritz, unde vor avea loc jocurile Olimpice de iarnă, în 1928.

Aeronautică

S'a bătut din nou recordul mondial de viteză.

După ce timp de 3 ani, recordul lumii în viteză a rămas staționar la 448 de km. 171 m. (plutonierul Bonnet, la 11 Decembrie 1924), recordul lumii în viteză pură a fost

majorat, acum în urmă, în trei prize diferite:

Primată la 26 Septembrie, a c. Ja Veneția pentru cupa Schneider, când englezul Webster a învins, cu o medie orară de 453 de km și 452 m., atingând într'un tur al circuitului de 50 de km., viteză medie de 455 de km pe oră.

A doua oară, de către italianul De Bernardi, care la 23 Octombrie eort., a atins, fără control oficial, viteză formidabilă de 485 de km pe oră.

A treia oară, la 5 Noembrie, de către același aviator italian, care în cursul încercărilor făcute și controlate, pe parcursul oficial de 3 kilometri, la Lido, în Veneția, a zburat cu viteză medie de 477 de km. 876 m., avionul atingând la un anumit moment 504.670 km viteză orară.

Aeroclubul italian a omologat acest rezultat. În curând îl va recunoaște și federația aeronautică internațională.

Dacă această viteză nu e decât un record, ea învederează însă că viteză de 400 de km. poate deveni ușoară obișnuită, pentru avioane și în acest caz trecerea Atlanticului s'ar putea efectua în mai puțin de 8 ore, iar înconjurul Pământului, în jurul Equatorului, în 100 de ore.

Maiorul italian De Bernardi și hidroavionul său.

Premiu pentru „marș”

În Franța, Cambrai, un tânăr de 19 ani, originar din Dinard și care este inginer electrician, a câștigat marele premiu de marș, al armistițiului, pe parcursul Paris-Rethondes, un drum de 83 de km. Terenul între aceste două locuri este puțin accidentat. La o încrușare de drum, în Rethondes, se află vagonul unde, la 11 Noembrie, 1918, Mareșalul Foch a iscălit armistițiul, care a pus capăt războiului. Cambrai a făcut drumul în 8 ore, 46 minute și 43 de secunde, imediat după dânsul a urmat un alt campion al marșului, Lauvaux din Chalons.

Din pricina temperaturii foarte coborite, care a durat de dimineață până seara, din când în când cu ploaie și zăpadă, parcursul a fost foarte greu de făcut, și a cerut din partea concurenților multă rezistență.

Fotografia noastră reprezintă dela

dreapta spre stânga: pe Mareșalul Foch d. Leygues și învingătorul, în concursul de marș al armistițiului.

NOUȚĂȚI LITERARE

ION PAS: „Povestea unei fete”

Roman. Povestea impresionantă a unei fete, în luptă cu isp'tele și corupția mediului. De vânzare la toate librăriile. Lei 40.

TINEREȚEA

Domnișoara: „...asta puteți să mă credeți, domnule Popescu, căsătoria este oaza în pustietatea vieții.”

Popescu: „Da, da, de aceea nu se ocupă cu dânsa decât — Cămilele.”

PRIMEJDIA

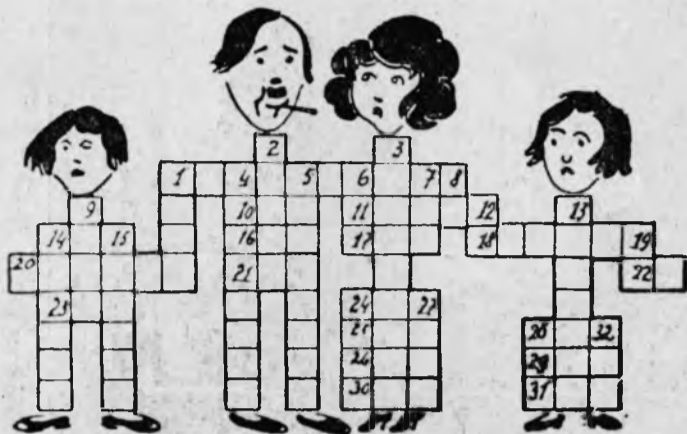
„După cum spui ai ucis căinele vecinului în primejdie? Ce fel de primejdie?”

„Să vedeți, domnule judecător, jivina asta, deștepta pe nevastă-mea, în fiecare noapte, când mă întorceam acasă dela cârciumă!”

Jocurile Realității

Joc. No. 1. Cuvinte încrucișate trimis de Palade C. Constantin — Bacău (10 puncte).

Joc. No. 2. Cuvinte încrucișate trimis de M. A. (10 puncte).

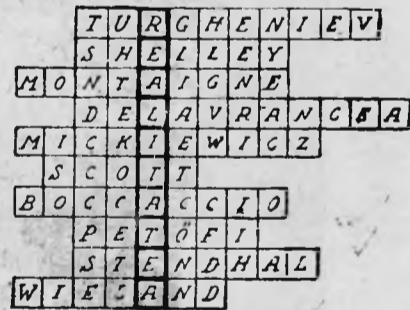
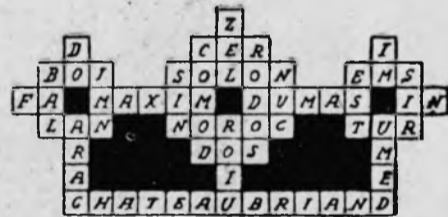
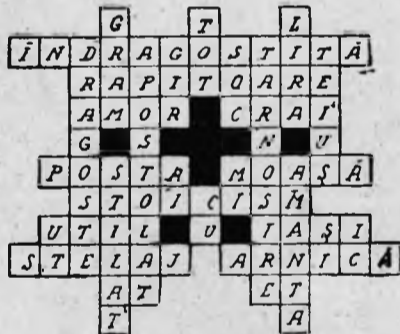
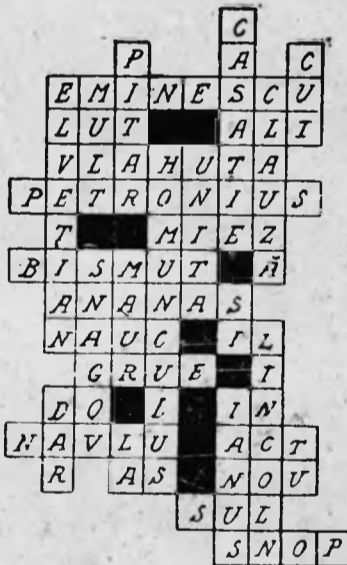
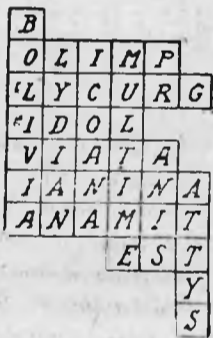

ORIZONTAL:

VERTICAL:

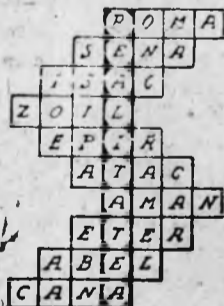
1. Membrul unei societăți filantropice
10. Un soi de stejar
11. Sticlat de băutură
14. Reformator Persan (1820-1850)
16. Ofițer turc
17. Coapsă
18. Tovarăș
20. Chimist francez (1802-1876)
21. Popor de origine tracă
22. Obiceiu
23. Câmp curățit (Transilv.)
24. Povară de porumb
25. Literă grecească
26. Părâmbă
28. Cindat (Transilv.)
29. Soi de balaur în Oltenia
30. Strigăt de necaz
31. Care nu este comun.

1. Incețitură
2. Lac (în nordul Rusiei)
3. Răpitor de drepturi
4. Titlu al celor care au trecut prin școli înalte
5. Oraș în Europa
6. Rege ungar (1041-1044)
7. Fizician german (1787-1854)
8. Imperativ
9. Netezitoarea zidarului
12. Formă ajutoare de verb
13. Cavitare
14. Greutăți ce se iau în balon
15. Procă erpntivă
19. Pronume
24. Copac totdeanna verde
27. Loc ferit în port
28. Broască la ușă
32. Oraș în Podolia

Joc. No. 3. Saradă. Trimis de Nicolae M. Robitu — Brăila (5 puncte).

Când vă mutați voi mă lnați
in cor,
și sunt prilej de certuri și
măhnire.
Cetii pe dos acelaș lucru apar,
Un biet accent e doar deosebire.
Primesc un număr mai mare
de puncte răspunsurile spirituale
în versuri.

Deslegările celei de-a 3-a serie a jocurilor, se primesc la redacție, până la 10 Ianuarie 1928. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 44, 45, 46 și 47 ale Revistei noastre, va primi un premiu de 1.000 (una mie) lei. Premiul al doilea e de 500 (cinci sute) lei; premiul al treilea de 300 (trei sute) lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor români. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui până la 15 Ianuarie 1928.

Bonul A. 4.

Subsemnatul

trimit alăturat deslegarea jocurilor No.

Concurs de frumusețe pentru copii

REVISTA „REALITATEA ILUSTRATĂ” deschide un concurs de frumusețe, pentru copii.

Pot concura, la această întrecere, toți copiii între 2 și 7 ani: fetițe sau băieți. Pentru aceasta e nevoie să ni se trimită o fotografie format 9 × 12, pe adresa redacției noastre, însoțită de suma de lei 200, pentru facerea clișeului.

Vom publica, pe rând, în ordinea sosirii, TOATE FOTOGRAFIILE CONCURRENTILOR și, în numărul nostru de Crăciun, vom proclama — pe baza deciziei unei comisii competente, alcătuită din fruntași ai vieții culturale și sociale din Cluj — pe cei dintâi trei copii, mai frumoși. Aceștia vor fi premiați cu câte un premiu de valoare, potrivit vârstei fiecăruia.

Concursul nostru de frumusețe are astfel tendința de a grăbi, în mică măsură, atingerea idealului de frumusețe.

Viața veselă

SINCERITATE PENTRU SINCERITATE

Domnul Goldenbanm s'a îmbolnăvit greu. Deoarece nu are încredere în singurul medic al orașelului galițian, în care trăește, fiul său Iacob, care fusese odată la Viena, scrie unui profesor renumit de acolo întrebându-l cât ar costa o vizită până în micul orașel. Profesorul cere 50 mii lei, și Iacob îi telegrafiază, rugându-l să vină.

La gară profesorul e primit de Iacob Goldenbanm, îmbrăcat în negru de sus până jos, care-i comunică trist că tatăl său, între timp, a murit; pentru ca domnul profesor să nu fi făcut inzadar drumul lung, zece membrii ai comunității se vor prezenta la dânsul, fiecare având

câte o boală.

Profesorul, care voește să-și întrebuijeze timpul până la înapoiere, primește să dea consultații celor 10 oameni, fiecare plătiind câte 6000 lei. Înainte de plecare dânsul se adresează lui Iacob Goldenbaum:

— Ei, domnule Goldenbanm, în loc de 50 mii lei, am primit acum 60 mii. Aș dori să aduc puțină mângâiere în doliul dumatile și te rog să primești jumătate din plusul pe care l-am încasat. Iată aci sunt 5000 lei.

Iacob Goldenbanm primește banii, mulțumește și spune:

— Domnule Profesor, sinceritate pentru sinceritate! Tatăl meu nici n'a murit, el se găsea printre cei zece bolnavi cari s'au prezentat la dumneata.

RECORD

LADY METUSALEM: „Doamna Kirckenberker a murit decurând, în etate de 101 ani, fiind depășită de al treilea nepot și de mama bunicii sale.” — Life.

Soluțiunile jocurilor de cuvinte încrucișate

Publicat de „REALITATEA ILUSTRATĂ” în cursul lunii Octombrie (Seria II.)

CONCURSUL FOTOGENIC al revistei „Realitatea Ilustrată”

BULETIN DE VOT

Cercetând fotografiile concurentelor, la concursul fotogenic, aleg Chipul No.

După părerea mea, e cea mai frumoasă și cea mai fotogenică, și se cuvine să fie premiată și trimisă în călătorie de studiu și de agrement, la Paris.

UN CITITOR

Grafologia

Stoicu. — Cluj. Ambițios, cu voința puternică pe care și-o poate concentra. Se poate acomoda după trebuințe deși este o fire căreia îi place să domine. E inteligent, încrezător, egoist și punctual, se ocupă prea mult cu lucruri bagatele, nu va fi niciodată ușoratic, e prea mult ocupat de griji materiale ca să se poată desvolta cum ar dori. Nu face nimic împotriva convingerilor. E prevenitor. Se ocupă prea mult de sine. Și în dragoste este condus de materialism. Poate iubi mai multe femei deodată deși va fi un tată de familie foarte bun.

Funeraliile naționale ale lui Ion I. C. Brătianu

Ilustrațiile noastre reprezintă pe d-nii Von Mutins, Ministrul Germaniei și Colas, Ministrul Greciei, la locuința lui Ionel Brătianu, după moartea acestuia; cortegiul în gara de Nord: d. General Mărdărescu purtând panglica; d. Coulberston, ministrul Statelor Unite, semnând în registrul dela casa defunctului. La mijloc: Cortegiul spre Gara de Nord, în dreapta Prințul Nicolae, iar la stânga Vintilă Brătianu și George Brătianu, fiul defunctului, urmând carul funebru. Jos: domnii Nicolaescu și Duca purtând panglicile; corpul diplomatic la funerarii și d. General Avereseu părăsind casa defunctului, unde a fost să aducă omagii, memoriei lui Ionel Brătianu.

dolari. Astfel uraganului din Florida (anul trecut) ia urmat inundațiile râului Mississippi (vara aceasta, iar la 3 Nov. a. c.), patru State au fost devastate, lăsând 132 de morți, 7500 familii fără adăpost. Pagubele să urcă la 12 miliarde lei.

VISCOLELE DIN AMERICA

Continutul American e tot mai des hântuit de viscole, ale căror ravagii să urcă la zeci de milioane

